

DIRECTIVA 86/560 din 17 noiembrie 1986

A Treisprezecea Directivă 86/560/CEE a Consiliului din 17 noiembrie 1986 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri - Sisteme de restituire a taxei pe valoarea adăugată persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul Comunității (86/560/CEE)

EMITENT: Consiliul
PRIMA PUBLICARE: Jurnalul Oficial nr. L 326/1986, p. 40 - 41
Descriptor CELEX: 31986L0560
Descriptor natural: Directivă 560 1986
Descriptor serial: Directivă 86 560

Numai legislația Comunităților Europene tipărită în ediția pe hârtie a Jurnalului Oficial al Uniunii Europene este considerată autentică.

A Treisprezecea Directivă 86/560/CEE a Consiliului din 17 noiembrie 1986 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri - Sisteme de restituire a taxei pe valoarea adăugată persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul Comunității (86/560/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolele 99 și 100,

având în vedere a șasea Directivă a Consiliului 77/388/CEE din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri - sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare*1), în special articolul 17 alineatul (4),

având în vedere propunerea Comisiei*2),

având în vedere avizul Parlamentului European*3),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social*4),

întrucât articolul 8 din Directiva 79/1072/CEE*5) privind sistemele de restituire a taxei pe valoarea adăugată persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul țării, prevede că în cazul persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul Comunității, statele membre pot refuza restituirile sau pot impune condiții speciale;

întrucât este necesar să se asigure dezvoltarea armonioasă a relațiilor comerciale între Comunitate și țările terțe conform dispozițiilor Directivei

77/1072/CEE, ținându-se cont în același timp de situațiile diferite întâlnite în țările terțe;

întrucât trebuie prevenite anumite forme de fraudă sau evaziune fiscală,

*1) JO L 145, 13.6.1977, p. 1.

*2) JO C 223, 27.8.1982, p. 5 și JO C 196, 23.7.1983, p. 6.

*3) JO C 161, 20.6.1983, p. 111.

*4) JO C 176, 4.7.1983, p. 22.

*5) JO L 331, 27.12.1979, p. 11.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

ART. 1

În sensul prezentei directive:

(1) "Persoană impozabilă care nu este stabilită pe teritoriul Comunității" înseamnă o persoană plătitoare de impozit conform articolului 4 alineatul (1) din Directiva 77/388/CEE care, pe perioada menționată în articolul 3 alineatul (1) din prezenta directivă, nu a avut pe teritoriul comunitar nici sediul firmei, nici o unitate fixă de unde a derulat activități comerciale și, dacă nu există un asemenea sediu sau o asemenea unitate fixă, nici adresa permanentă sau locul de reședință obișnuit și care, în aceeași perioadă, nu a livrat bunuri și nu a prestat servicii considerate livrate sau prestate în statul membru menționat în articolul 2, cu excepția:

(a) serviciilor de transport și a serviciilor auxiliare acestora, scutite în temeiul articolului 14 alineatul (1) litera (i), articolului 15 sau articolului 16 alineatul (1) paragrafele B, C și D din Directiva 77/388/CEE;

(b) serviciilor prestate în cazurile în care taxa este plătită doar de către persoana căreia îi sunt prestate, în temeiul articolului 21 alineatul (1) litera (b) din Directiva 77/388/CEE.

(2) "Teritoriul Comunității" înseamnă teritoriile statelor membre în care se aplică Directiva 77/388/CEE.

ART. 2

(1) Fără a aduce atingere articolelor 3 și 4, fiecare stat membru restituie oricărei persoane impozabile care nu este stabilită pe teritoriul Comunității, în condițiile prevăzute în continuare, orice taxă pe valoarea adăugată aplicată unor servicii care i-au fost prestate sau pentru bunuri mobiliare care i-au fost livrate pe teritoriul țării de către altă persoană impozabilă sau care i-a fost percepută pentru importul de bunuri în statul respectiv, în măsura în care aceste bunuri sau servicii nu sunt folosite în scopul tranzacțiilor menționate în articolul 17 alineatul (3) literele (a) și (b) din Directiva 77/388/CEE sau

pentru prestarea serviciilor menționate în articolul 1 alineatul (1) litera (b) din prezenta directivă.

(2) Statele membre pot face restituirile menționate în alineatul (1) cu condiția acordării de către statele terțe a unor avantaje comparabile în ceea ce privește impozitele pe cifra de afaceri.

(3) Statele membre pot solicita numirea unui reprezentant fiscal.

ART. 3

(1) Restituirile menționate în articolul 2 alineatul (1) se acordă pe baza cererii persoanei impozabile. Statele membre stabilesc procedura de depunere a cererilor, inclusiv termenele limită de depunere, perioada la care trebuie să se refere cererile, autoritatea competentă să le primească și valorile minime care pot fi solicitate în cerere. Statele membre stabilesc de asemenea sistemul de efectuare a restituirilor, inclusiv termenul limită. Ele impun solicitantului obligațiile ce îi revin, astfel încât statele membre să poată stabili dacă cererea este justificată și să poată preveni fraudele, în special obligația de a furniza dovezi că solicitantul desfășoară o activitate economică în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din Directiva 77/388/CEE. Solicitantul trebuie să certifice, printr-o declarație scrisă, că în perioada dată nu a efectuat nici o tranzacție care nu îndeplinește condițiile prevăzute în articolul 1 punctul 1 din prezenta directivă.

(2) Restituirile nu pot fi acordate în condiții mai favorabile decât cele aplicate persoanelor impozabile din Comunitate.

ART. 4

(1) În sensul prezentei directive, îndeplinirea condițiilor pentru restituire se determină în conformitate cu articolul 17 din Directiva 77/388/CEE, așa cum se aplică în statul membru în care se efectuează restituirea.

(2) Cu toate acestea, statele membre pot prevedea excluderea anumitor cheltuieli sau pot impune condiții suplimentare pentru restituiri.

(3) Prezenta directivă nu se aplică livrărilor de bunuri exonerate sau care pot fi exonerate în temeiul articolului 15 punctul 2 din Directiva 77/388/CEE.

ART. 5

(1) Statele membre pun în aplicare dispozițiile legale, de reglementare și administrative necesare aducerii la îndeplinire a prezentei directive, până la 1 ianuarie 1988 cel târziu. Prezenta directivă se aplică numai cererilor de restituire privind taxa pe valoarea adăugată aplicată achizițiilor de bunuri și servicii facturate sau importurilor efectuate la această dată sau ulterior.

(2) Statele membre comunică Comisiei principalele dispoziții din legislația națională pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă și informează Comisia despre modul în care pun în practică

opțiunea oferită conform articolului 2 alineatul (2). Comisia informează celelalte state membre cu privire la aceasta.

ART. 6

În termen de trei ani de la data stabilită în articolul 5, Comisia, după consultarea statelor membre, prezintă Consiliului și Parlamentului European un raport privind aplicarea prezentei directive, în special în ce privește aplicarea articolului 2 alineatul (2).

ART. 7

De la data punerii în aplicare a prezentei directive și în orice caz până la data menționată în articolul 5, articolul 17 alineatul (4) ultima teză din Directiva 77/388/CEE și articolul 8 din Directiva 79/1072/CEE încetează să aibă efect în statele membre.

ART. 8

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 17 noiembrie 1986.

Pentru Consiliu
Președintele
N. LAWSON